Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (suuri jaosto)

19 päivänä joulukuuta 2013*

Vapauden, turvallisuuden ja oikeuden alue — Asetus (EY) N:o 810/2009 — 21 artiklan 1 kohta, 32 artiklan 1 kohta ja 35 artiklan 6 kohta — Yhtenäisten viisumien myöntämismenettelyt ja -edellytykset — Viisumin myöntämisvelvollisuus — Laittoman maahanmuuton riskin arviointi — Hakijan aikomus poistua jäsenvaltioiden alueelta ennen haetun viisumin voimassaolon päättymistä — Perusteltu epäilys — Toimivaltaisten viranomaisten harkintavalta

Asiassa C-84/12,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Verwaltungsgericht Berlin (Saksa) on esittänyt 10.2.2012 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 17.2.2012, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Rahmanian Koushkaki

vastaan

Saksan valtio,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (suuri jaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti V. Skouris, varapresidentti K. Lenaerts, jaostojen puheenjohtajat A. Tizzano, L. Bay Larsen (esittelevä tuomari), T. von Danwitz, E. Juhász, A. Borg Barthet, C. G. Fernlund ja J. L. da Cruz Vilaça sekä tuomarit A. Rosas, G. Arestis, J. Malenovský, A. Arabadjiev, E. Jarašiūnas ja C. Vajda,

julkisasiamies: P. Mengozzi,

kirjaaja: hallintovirkamies M. Aleksejev,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 29.1.2013 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— Rahmanian Koushkaki, edustajanaan Rechtsanwältin T. Kaschubs-Saeedi,

— Saksan hallitus, asiamiehinään T. Henze ja J. Möller,

— Belgian hallitus, asiamiehinään T. Materne ja C. Pochet,

— Tšekin hallitus, asiamiehinään M. Smolek ja J. Vláčil,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

— Tanskan hallitus, asiamiehinään C. Vang ja M. Wolff,

— Viron hallitus, asiamiehenään M. Linntam,

— Kreikan hallitus, asiamiehenään T. Papadopoulou,

— Alankomaiden hallitus, asiamiehinään M. Bulterman ja C. Wissels,

— Puolan hallitus, asiamiehinään K. Pawłowska ja M. Arciszewski,

— Sveitsin hallitus, asiamiehenään D. Klingele,

— Euroopan komissio, asiamiehinään W. Bogensberger ja G. Wils,

kuultuaan julkisasiamiehen 11.4.2013 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee yhteisön viisumisäännöstön laatimisesta 13.7.2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 810/2009 (viisumisäännöstö) (EUVL L 243, s. 1) 21 artiklan 1 kohdan ja 32 artiklan 1 kohdan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat Iranin kansalainen Rahmanian Koushkaki ja Saksan valtio ja jossa on kyse siitä, että viimeksi mainitun toimivaltaiset viranomaiset epäsivät häneltä viisumin Saksassa vierailua varten.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

Schengenin rajasäännöstö

3 Henkilöiden liikkumista rajojen yli koskevasta yhteisön säännöstöstä 15.3.2006 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 562/2006 (Schengenin rajasäännöstö) (EUVL L 105, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 265/2010 (EUVL L 85, s. 1; jäljempänä Schengenin rajasäännöstö), 5 artiklan, jonka otsikko on ”Kolmansien maiden kansalaisten maahantuloedellytykset”, 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Kolmannen maan kansalaisen maahantuloedellytykset enintään kolmen kuukauden pituista oleskelua varten kuuden kuukauden ajanjaksoa kohden ovat seuraavat:

a) hänellä on hallussaan voimassa oleva matkustusasiakirja tai rajanylitykseen oikeuttavat asiakirjat;

b) hänellä on voimassa oleva viisumi, jos se vaaditaan luettelon vahvistamisesta kolmansista maista, joiden kansalaisilla on oltava viisumi ulkorajoja ylittäessään, ja niistä kolmansista maista, joiden kansalaisia tämä vaatimus ei koske, 15.3.2001 annetun asetuksen (EY) N:o 539/2001 [(EYVL L 81, s. 1)] nojalla – –

c) hän näyttää toteen suunnitellun oleskelun tarkoituksen ja edellytykset ja hänellä on toimeentuloon tarvittavat varat ottaen huomioon sekä suunnitellun oleskelun kesto että lähtömaahan paluu tai kauttakulkumatka sellaiseen kolmanteen maahan, jonne hänen pääsynsä on varma, tai hän kykenee hankkimaan laillisesti tällaiset varat;

d) häntä ei ole määrätty maahantulokieltoon Schengenin tietojärjestelmässä (SIS);

e) hänen ei katsota voivan vaarantaa minkään jäsenvaltion yleistä järjestystä, sisäistä turvallisuutta, kansanterveyttä eikä kansainvälisiä suhteita eikä häntä etenkään ole jäsenvaltioiden kansallisissa tietokannoissa samoin perustein määrätty maahantulokieltoon.”

VIS-asetus

4 Viisumitietojärjestelmästä (VIS) ja lyhytaikaista oleskelua varten myönnettäviä viisumeja koskevasta jäsenvaltioiden välisestä tietojenvaihdosta 9.7.2008 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 767/2008 (VIS-asetus) (EUVL L 218, s. 60), sellaisena kuin se on muutettuna viisumisäännöstöllä (jäljempänä VIS-asetus), 12 artiklan 2 kohdassa säädetään, että jos viisumi on päätetty evätä, toimivaltaisen viranomaisen on lisättävä hakemustiedostoon viisumin epäämisen peruste, joka on valittu luettelosta, joka vastaa viisumisäännöstön liitteessä VI olevasta vakiolomakkeesta ilmenevää luetteloa.

Viisumisäännöstö

5 Viisumisäännöstön 3, 18 ja 28 perustelukappale kuuluvat seuraavasti:

”(3) Viisumipolitiikkaa koskevan yhteisen säännöstön laatiminen erityisesti konsolidoimalla ja kehittämällä voimassa olevaa yhteisön säännöstöä (14 päivänä kesäkuuta 1985 tehdyn Schengenin sopimuksen soveltamisesta tehdyn yleissopimuksen ja yhteisen konsuliohjeiston asiaa koskevat määräykset) on olennainen osa – – yhteisen viisumipolitiikan kehittämistä edelleen osana monikerroksista järjestelmää, jonka avulla pyritään helpottamaan laillista matkustamista ja torjumaan laitonta maahanmuuttoa yhdenmukaistamalla kansallista lainsäädäntöä ja paikallisten konsuliedustustojen menettelyjä yhä enemmän – –

– –

(18) Paikallinen Schengen-yhteistyö on olennaisen tärkeää sekä yhteisen viisumipolitiikan yhdenmukaisen soveltamisen että maahanmuutto- ja/tai turvallisuusriskin perusteellisen arvioinnin kannalta. Koska paikalliset olosuhteet vaihtelevat, tiettyjen säännösten käytännön soveltamista olisi arvioitava kussakin paikassa toimivien jäsenvaltioiden diplomaatti- ja konsuliedustustojen kesken säännösten yhdenmukaisen soveltamisen varmistamiseksi, jotta voidaan estää edullisimman viisumikohtelun tarjoavan edustuston etsiminen ja viisuminhakijoiden eriarvoinen kohtelu.

– –

(28) Jäsenvaltiot eivät voi riittävällä tavalla toteuttaa tämän asetuksen tavoitetta, joka on sellaisten viisumien myöntämistä koskevien menettelyjen ja edellytysten vahvistaminen, joita sovelletaan, kun jäsenvaltioiden kautta tapahtuvan kauttakulun tai jäsenvaltioiden alueella oleskelun on tarkoitus kestää enintään kolme kuukautta kuuden kuukauden aikana, vaan se voidaan saavuttaa paremmin yhteisön tasolla, joten yhteisö voi toteuttaa toimenpiteitä [SEUT 5] artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. – –”

6 Viisumisäännöstön 1 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Tällä asetuksella vahvistetaan viisumien myöntämistä koskevat menettelyt ja edellytykset, joita sovelletaan silloin, kun jäsenvaltioiden kautta tapahtuvan kauttakulun tai jäsenvaltioiden alueella oleskelun on tarkoitus kestää enintään kolme kuukautta minkä hyvänsä kuuden kuukauden jakson aikana.”

7 Kyseisen säännöstön 4 artiklan 1–4 kohdassa luetellaan ne viranomaiset, jolla on toimivalta ratkaista viisumihakemukset ja osallistua hakemusten käsittelyyn ja niitä koskevien päätösten tekemiseen.

8 Saman säännöstön 14 artiklan 1 kohdan mukaan hakijan on yhtenäistä viisumia hakiessaan esitettävä todisteiksi useita erilaisia selvityksiä, ja saman kohdan d alakohdan mukaan tiedot, joiden perusteella voidaan arvioida hakijan aikomusta poistua jäsenvaltioiden alueelta ennen haettavan viisumin voimassaolon päättymistä.

9 Viisumisäännöstön 21 artiklan, jonka otsikko on ”Maahantulon edellytysten tarkastaminen ja riskinarviointi”, 1, 7 ja 8 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Yhtenäistä viisumia koskevaa hakemusta tutkittaessa on varmistettava, täyttääkö hakija Schengenin rajasäännöstön 5 artiklan 1 kohdan a, c, d ja e alakohdan mukaiset maahantulon edellytykset, ja erityistä huomiota on kiinnitettävä sen arvioimiseen, aiheutuuko hakijasta laittoman maahanmuuton riski tai vaara jäsenvaltioiden turvallisuudelle ja aikooko hakija poistua jäsenvaltioiden alueelta ennen kuin haettavan viisumin voimassaolo päättyy.

– –

7. Hakemuksen tutkinta perustuu erityisesti esitettyjen asiakirjojen aitouteen ja luotettavuuteen sekä hakijan antamien ilmoitusten totuudenmukaisuuteen ja luotettavuuteen.

8. Konsulaatit voivat hakemusta tutkiessaan perustelluissa tapauksissa kutsua hakijan haastatteluun ja pyytää lisäasiakirjoja.”

10 Viisumisäännöstön 23 artiklan 4 kohta kuuluu seuraavasti:

”Ellei hakemusta ole peruutettu, on päätettävä:

a) yhtenäisen viisumin myöntämisestä 24 artiklan mukaisesti;

b) alueellisesti rajoitetun viisumin myöntämisestä 25 artiklan mukaisesti;

c) viisumin epäämisestä 32 artiklan mukaisesti;

– –”

11 Mainitun säännöstön 32 artiklan, jonka otsikko on ”Viisumin epääminen”, 1, 2 ja 5 kohdassa täsmennetään seuraavaa:

”1. Rajoittamatta 25 artiklan 1 kohdan soveltamista viisumi evätään

a) jos hakija:

i) esittää virheellisen, väärän tai väärennetyn matkustusasiakirjan;

ii) ei perustele suunnitellun oleskelun tarkoitusta tai olosuhteita;

iii) ei esitä todisteita riittävistä varoista oleskelukustannusten kattamiseen ottaen huomioon sekä suunnitellun oleskelun kesto että lähtö- tai asuinmaahan paluu tai kauttakulkumatka sellaiseen kolmanteen maahan, jonne hänen pääsynsä on taattu, tai että hän kykenee hankkimaan laillisesti nämä varat;

iv) on jo oleskellut jäsenvaltioiden alueella kolme kuukautta kuluvien kuuden kuukauden aikana yhtenäisen viisumin tai alueellisesti rajoitetun viisumin perusteella;

v) on määrätty maahantulokieltoon SIS:ssä;

vi) saattaa muodostaa uhan jonkin jäsenvaltion yleiselle järjestykselle, sisäiselle turvallisuudelle tai kansanterveydelle Schengenin rajasäännöstön 2 artiklan 19 artiklan mukaisesti tai kansainvälisille suhteille, erityisesti, jos hänet on jäsenvaltioiden kansallisissa tietokannoissa samoin perustein määrätty maahantulokieltoon; tai

vii) ei pysty osoittamaan, että hänellä on riittävä matkasairausvakuutus, jos sellainen vaaditaan;

tai

b) jos on perustellut syyt epäillä hakijan esittämien liiteasiakirjojen aitoutta tai niiden sisällön todenmukaisuutta, hakijan esittämien ilmoitusten luotettavuutta tai hänen aikomustaan poistua jäsenvaltioiden alueelta ennen haetun viisumin voimassaolon päättymistä.

2. Epäämispäätös ja sen perusteena olevat syyt on ilmoitettava hakijalle liitteessä VI olevalla vakiolomakkeella.

– –

5. Tieto viisumin epäämisestä tallennetaan viisumitietojärjestelmään VIS-asetuksen 12 artiklan mukaisesti.”

12 Viisumisäännöstön 32 artiklan 2 ja 3 kohtaa sovelletaan sen 58 artiklan 5 kohdan mukaan 5.4.2011 lähtien.

13 Kyseisen säännöstön 34 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Viisumi mitätöidään, jos käy ilmi, että viisumin myöntämistä koskevat edellytykset eivät täyttyneet sen myöntämisajankohtana, erityisesti jos on vakavia perusteita olettaa, että viisumi on saatu vilpillisesti. Viisumin mitätöivät periaatteessa sen myöntäneen jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset. Toisen jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset voivat [mitätöidä] viisumin – –

2. Viisumi kumotaan, jos käy ilmi, että sen myöntämistä koskevat edellytykset eivät enää täyty. Viisumin kumoavat periaatteessa sen myöntäneen jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset. Toisen jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset voivat kumota viisumin – –

– –

6. Viisumin mitätöinti- tai kumoamispäätös ja sen perusteena olevat syyt on ilmoitettava hakijalle liitteessä VI olevalla vakiolomakkeella.

– –”

14 Viisumisäännöstön 35 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Viisumi voidaan poikkeustapauksissa myöntää rajanylityspaikalla, jos seuraavat edellytykset täyttyvät:

– –

b) hakija ei ole pystynyt hakemaan viisumia etukäteen ja esittää vaadittaessa perusteeksi asiakirjoja, joista ilmenee ennalta arvaamaton ja pakottava maahantulon syy; ja

– –

6. Viisumi on viisumin epäämisestä 32 artiklan 1 kohdassa säädettyjen perusteiden lisäksi evättävä rajanylityspaikalla, elleivät tämän artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetut edellytykset täyty.

7. Sovelletaan 32 artiklan 3 kohdassa ja liitteessä VI säädettyjä perustelemista sekä viisumin epäämisestä ja muutoksenhakuoikeudesta ilmoittamista koskevia säännöksiä.”

15 Viisumisäännöstön liitteessä II on esimerkinomainen luettelo selvityksistä, jotka viisumihakijoiden on kyseisen säännöstön 14 artiklan nojalla esitettävä.

16 Saman säännöstön liitteessä VI on vakiolomake viisumin epäämisestä, mitätöimisestä tai kumoamisesta ilmoittamista ja perustelemista varten. Kyseisessä lomakkeessa on muun muassa yksitoista kohtaa, joita toimivaltaisten viranomaisten on käytettävä viisumin epäämistä, mitätöimistä tai kumoamista perustellessaan.

Saksan oikeus

17 Ulkomaalaisten oleskelusta, työskentelystä ja kotouttamisesta liittotasavallan alueella 30.7.2004 annetun lain (Gesetz uber den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Intergration von Ausländern im Bundesgebiet (Aufenthaltsgesetz); BGBl. 2004 I, s. 1950) 6 §:ssä säädetään seuraavaa:

”(1) Ulkomaalaiselle voidaan [viisumisäännöstön] säännösten mukaisesti myöntää seuraavat viisumit:

1. viisumi Schengen-valtioiden alueen kautta tapahtuvaan kauttakulkuun tai tällä alueella oleskeluun, jonka on tarkoitus kestää enintään kolme kuukautta kuuden kuukauden jakson aikana ensimmäisestä maahantulopäivästä lukien (Schengen-viisumi).

– –”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

18 Koushkaki haki 7.11.2010 yhtenäistä viisumia Saksan Teheranin (Iran) suurlähetystöstä.

19 Kyseinen hakemus evättiin sillä perusteella, ettei Koushkaki ollut esittänyt todisteita siitä, että hänellä olisi ollut riittävät varat oleskelukustannusten kattamiseksi ja lähtömaahansa palaamiseksi.

20 Koushkakin haettua muutosta tähän ensimmäiseen epäämispäätökseen Saksan Teheranin suurlähetystö korvasi kyseisen päätöksen 5.1.2011 eväten viisumihakemuksen uudelleen sillä perusteella, että sen jälkeen, kun kaikki siihen liittyvät olosuhteet oli tutkittu, oli ilmennyt painavia epäilyksiä kantajan

aikomuksesta palata lähtömaahansa ennen haetun viisumin voimassaolon päättymistä. Tässä toisessa epäämispäätöksessä katsottiin muun muassa, ettei Koushkakin taloudellista sidosta lähtömaahan ollut voitu todistaa.

21 Koushkaki nosti 8.2.2011 ennakkoratkaisua pyytäneessä tuomioistuimessa kanteen, jolla hän vaati, että Saksan liittotasavalta velvoitettaisiin ratkaisemaan hänen hakemuksensa uudelleen ja myöntämään hänelle yhtenäinen viisumi.

22 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoo, että kantaja täyttää Schengenin rajasäännöstön 5 artiklan 1 kohdan a, c ja d alakohdassa säädetyt maahantulon edellytykset, joihin viisumisäännöstön 21 artiklan 1 kohdassa viitataan.

23 Verwaltungsgericht Berlinin mukaan ainoa riidanalainen seikka on se, aiheutuuko Koushkakista vaaraa Schengenin rajasäännöstön 5 artiklan 1 kohdan e alakohdassa tarkoitetulle yleiselle järjestykselle mahdollisen laittoman maahanmuuton riskin vuoksi. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pohtii tässä suhteessa sitä, täyttyykö viisumin myöntämisedellytys, jonka mukaan yleiselle järjestykselle ei saa aiheutua vaaraa, silloin kun ollaan varmoja siitä, että hakija tulee poistumaan jäsenvaltioiden alueelta ennen haetun viisumin voimassaolon päättymistä, vai riittääkö, ettei olemassa ole perusteltua syytä epäillä hakijan aikomusta poistua ajoissa kyseiseltä alueelta.

24 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pohtii lisäksi, mitä oikeudellisia päätelmiä on tarvittaessa tehtävä, jos todetaan, että kaikki viisumisäännöstön 21 artiklan 1 kohdassa säädetyt edellytykset täyttyvät eikä kyseisen säännöstön 32 artiklan 1 kohtaan perustuvaa epäämisperustetta ole olemassa.

25 Näin ollen Verwaltungsgericht Berlin on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Edellyttääkö se, että tuomioistuin toteaa vastaajalla olevan velvollisuus myöntää kantajalle Schengen-viisumi, että tuomioistuin toteaa viisumisäännöstön 21 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla asiasta vakuuttuneena, että kantaja aikoo poistua jäsenvaltioiden alueelta ennen kuin haettavan viisumin voimassaolo päättyy, vai riittääkö, että tuomioistuimella ei viisumisäännöstön 32 artiklan 1 kohdan b alakohdan nojalla asiaa harkittuaan ole erityisten olosuhteiden johdosta perusteltua syytä epäillä kantajan aikomusta poistua jäsenvaltioiden alueelta ennen haetun viisumin voimassaolon päättymistä?

2) Asetetaanko viisumisäännöstössä sidotun harkintavallan alaan kuuluva oikeus saada Schengen-viisumi, jos erityisesti viisumisäännöstön 21 artiklan 1 kohdassa tarkoitetut maahantulon edellytykset täyttyvät eikä viisumia ole syytä evätä viisumisäännöstön 32 artiklan 1 kohdan nojalla?

3) Onko sellainen kansallinen lainsäädäntö, jonka mukaan ulkomaalaiselle voidaan myöntää [viisumisäännöstön] säännösten mukainen viisumi (Schengen-viisumi) Schengen-valtioiden alueen kautta tapahtuvaan kauttakulkuun tai tällä alueella oleskeluun, jonka on tarkoitus kestää enintään kolme kuukautta kuuden kuukauden jakson aikana ensimmäisestä maahantulopäivästä lukien, viisumisäännöstön vastainen?”

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

Toinen kysymys

26 Toisessa kysymyksessään, joka on syytä tutkia ensin, ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin kysyy pääasiallisesti, voivatko jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset evätä yhtenäisen viisumin hakijalta, joka täyttää viisumisäännöstön 21 artiklan 1 kohdassa tarkoitetut maahantulon edellytykset ja jota vastaan ei voida vedota yhteenkään kyseisen säännöstön 32 artiklan 1 kohdassa luetelluista viisumin epäämisperusteista. Se haluaa myös selvittää, onko kyseisillä viranomaisilla tietty harkintavalta, kun ne tutkivat yhtenäistä viisumia koskevaa hakemusta.

27 Aluksi on korostettava, että viisumisäännöstön 21 artiklalla pyritään – kuten sen otsikosta ilmenee – antamaan yhtenäistä viisumia koskevan hakemuksen tutkinnassa sovellettavat, maahantulon edellytysten tarkastamiseen ja riskinarviointiin liittyvät yleiset soveltamissäännöt.

28 Kyseisen 21 artiklan 1 kohdassa ilmaistaan näin ne seikat, jotka on ennen yhtenäistä viisumia koskevan hakemuksen ratkaisemista varmistettava tai joihin on kiinnitettävä erityistä huomiota, mutta siinä säädetty luettelo tällaisen viisumin myöntämisedellytyksistä ei kuitenkaan ole täsmällinen. Saman artiklan toisissa kohdissa puolestaan säädetään niiden menetelmien yksityiskohdista, joita asianomaisen jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on käytettävä saattaakseen maahantulon edellytysten tarkastamisen ja riskinarvioinnin käsiteltävinään olevissa tilanteissa asianmukaisesti päätökseen.

29 Tätä tulkintaa tukee viisumisäännöstön rakenne.

30 Mainittu artikla on nimittäin kyseisen säännöstön III osaston III luvussa, jossa säännellään yhtenäistä viisumia koskevan hakemuksen tutkimisen eri vaiheita, eikä tämän saman osaston IV luvussa, jossa – kuten viisumisäännöstön 23 artiklan 4 kohdasta ilmenee – säädetään edellytyksistä, joiden täyttyessä toimivaltaiset viranomaiset voivat tehdä päätöksen yhtenäisen tai tarvittaessa alueellisesti rajoitetun viisumin myöntämisestä tai epäämisestä.

31 On todettava, että viisumisäännöstön 32 artiklan 1 kohdassa vahvistetaan sitä vastoin luettelo niistä syistä, joiden vuoksi yhtenäistä viisumia koskeva hakemus on hylättävä.

32 Edellä esitetystä johtuu, että viisumisäännöstön 21 artiklan 1 kohdassa asetetaan toimivaltaisille viranomaisille velvollisuus varmistaa tai arvioida tietyt seikat, kun taas saman säännöstön 32 artiklan 1 kohdassa määritetään ne päätelmät, jotka kyseisen varmistamisen tai arvioinnin tuloksesta tässä viimeksi mainitussa artiklassa lueteltujen epäämisperusteiden nojalla on tehtävä.

33 Jotta ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen toiseen kysymykseen voitaisiin vastata, on näin ollen päätettävä, voivatko jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset evätä yhtenäisen viisumin sellaiselta hakijalta, jota vastaan ei voida vedota yhteenkään kyseisen säännöstön 32 artiklan 1 kohdassa luetelluista viisumin epäämisperusteista.

34 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin oikeuden säännöksen tai määräyksen tulkitsemisessa on otettava huomioon paitsi sen sanamuoto myös asiayhteys ja sillä lainsäädännöllä tavoitellut päämäärät, jonka osa säännös tai määräys on (asia C-466/07, Klarenberg, tuomio 12.2.2009, Kok., s. I-803, 37 kohta ja asia C-11/12, Maatschap L.A. en D.A.B. Langestraat en P. Langestraat-Troost, tuomio 13.12.2012, 27 kohta).

35 Viisumisäännöstön 32 artiklan 1 kohdan sanamuodosta on syytä todeta, että sen mukaan viisumi evätään, jos jokin saman artiklan 1 kohdan a alakohdassa luetelluista edellytyksistä täyttyy tai jos on perustellut syyt epäillä kyseisen kohdan b alakohdassa mainittuja seikkoja.

36 Kyseisen 32 artiklan 1 kohdan sanamuoto ei kuitenkaan yksinään mahdollista sen määrittämistä, onko siinä säädetty epäämisperusteita koskeva luettelo tyhjentävä, vai päinvastoin, onko jäsenvaltioiden toimivaltaisilla viranomaisilla oikeus kieltäytyä yhtenäisen viisumin myöntämisestä käyttämällä perusteena syytä, josta ei säädetä viisumisäännöstössä.

37 Asiayhteydestä, johon viisumisäännöstön 32 artiklan 1 kohta liittyy, on toiseksi tärkeää todeta sen 23 artiklan 4 kohdan c alakohdassa täsmennettävän, että viisumin epäämistä koskeva päätös on tehtävä kyseisen säännöstön ”32 artiklan mukaisesti”, mikä tarkoittaa sitä, että yhtenäisen viisumin epäävät päätökset on tehtävä viimeksi mainitussa artiklassa säädetyissä puitteissa.

38 Se, että kyseisen säännöstön 32 artiklassa on luettelo niistä täsmällisistä syistä, joiden nojalla viisumin epäävä päätös on tehtävä, ja se, että sen 2 kohdan säännöksen mukaan päätöksen perusteena olevat syyt on ilmoitettava hakijalle liitteessä VI olevalla vakiolomakkeella, ovat seikkoja, jotka puoltavat tulkintaa, jonka mukaan epäämisperusteet on tyhjentävästi lueteltu kyseisen säännöksen 1 kohdassa olevassa luettelossa.

39 Kyseisessä liitteessä VI olevassa vakiolomakkeessa on lisäksi kymmenen kohtaa, joita toimivaltaiset viranomaiset käyttävät ilmoittaakseen viisumin hakijalle tämän asiassa tehdyn epäävän päätöksen syyt. Yhdeksän ensimmäistä kohtaa vastaavat kukin yhtä viisumisäännöstön 32 artiklan 1 kohdassa luetelluista epäämisperusteista. Kymmenennessä kohdassa puolestaan viitataan viisumisäännöstön 35 artiklan 6 kohdassa, luettuna yhdessä saman artiklan 1 kohdan b alakohdan kanssa, erityisesti säädettyyn epäämisperusteeseen, jonka mukaan ulkorajoilla esitetty viisumihakemus, jota ei ole perusteltu, on hylättävä.

40 Kyseisen säännöstön 32 artiklan 5 kohdassa jäsenvaltiot velvoitetaan lisäksi tallentamaan evättyjä viisumeita koskevat tiedot viisumitietojärjestelmään VIS-asetuksen 12 artiklan mukaisesti.

41 VIS-asetuksen 12 artiklan 2 kohdasta ilmenee, että kun näitä tietoja tallennetaan viisumitietojärjestelmään, viisumin evänneen toimivaltaisen viranomaisen on lisättävä hakemustiedostoon se peruste tai ne perusteet, joilla hakijan viisumi on evätty. Tässä samassa säännöksessä on luettelo niistä epäämisperusteista, joiden joukosta viisumitietojärjestelmään tallennettava epäämisperuste tai -perusteet on valittava. Kyseinen luettelo vastaa viisumisäännöstön 32 artiklan 1 kohdassa ja 35 artiklan 6 kohdassa tarkoitettua luetteloa, joka on toistettu viimeksi mainitun liitteessä VI olevassa vakiolomakkeessa.

42 Koska viisumisäännöstön 34 artiklan 6 kohdassa säädetään, että viisumin mitätöinti- tai kumoamispäätös on sekin ilmoitettava hakijalle kyseisen säännöstön liitteessä VI olevalla vakiolomakkeella, on lisäksi selvää, että toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava hakijalle, jonka viisumi on mitätöity tai kumottu, mikä viisuminmyöntämisperusteista ei ole täyttynyt tai ei enää täyty, vetoamalla viisumisäännöstön 32 artiklan 1 kohdassa ja 35 artiklan 6 kohdassa oleviin sekä sen liitteeseen VI otettuihin epäämisperusteisiin.

43 Viisumisäännöstön 34 artiklasta ilmenevästä yhteneväisyydestä viisumin epäämisperusteiden ja sen mitätöimis- tai kumoamisperusteiden välillä seuraa, että jos jäsenvaltioille myönnettäisiin mahdollisuus säätää, että sen toimivaltaisten viranomaisten on evättävä viisumi jonkin muun kuin kyseisen säännöstön mukaisen syyn perusteella, tällöin pitäisi sallia myös se, että kyseinen valtio säätää, että viimeksi mainituilla on vastaavasta syystä velvollisuus mitätöidä tai kumota viisumit, jotta taattaisiin sellaisen järjestelmän yhtenäisyys, jossa viisumin myöntämisperusteen puuttuminen muodostaa esteen viisumin pätevyydelle.

44 Kyseisen säännöstön 34 artiklan 1 ja 2 kohdasta ilmenee, että muun kuin viisumin myöntäneen jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset voivat kuitenkin mitätöidä tai kumota viisumin.

45 Tällainen järjestelmä edellyttää yhtenäisten viisumien myöntämisedellytysten yhdenmukaistamista siten, ettei eri jäsenvaltioilla ole mahdollisuutta määrittää tällaisten viisumien epäämisperusteita eri tavoin.

46 Tällaisen yhdenmukaistamisen puuttuessa sen jäsenvaltion toimivaltaisilla viranomaisilla, jonka lainsäädännössä säädetään viisumin epäämiselle, mitätöimiselle tai kumoamiselle muita kuin viisumisäännöstössä tarkoitettuja perusteita, olisi velvollisuus mitätöidä toisen jäsenvaltion myöntämät yhtenäiset viisumit sellaisen syyn perusteella, johon myöntäjäjäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset eivät voisi vedota hakijaa vastaan viisumihakemusta tutkiessaan.

47 Tarkasteltaessa sitä asiayhteyttä, johon viisumisäännöstön 32 artiklan 1 kohta kuuluu, voidaan siis havaita, etteivät jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset voi evätä yhtenäisen viisumin myöntämistä sellaisen syyn perusteella, josta ei säädetä viisumisäännöstössä.

48 Kyseisen säännöstön tavoitteiden on kolmanneksi todettava tukevan tätä tulkintaa.

49 Viisumisäännöstön 28 perustelukappaleesta ja sen 1 artiklan 1 kohdasta ilmenee, että kyseisellä säännöstöllä pyritään muun muassa määrittämään yhtenäisten viisumien myöntämisedellytykset, mitä jäsenvaltiot eivät voi riittävällä tavalla toteuttaa, joten se voidaan paremmin toteuttaa unionin tasolla.

50 Tulkinta, jonka mukaan viisumisäännöstöllä säänneltäisiin vain viisumien myöntämismenettelyjä ja velvoitettaisiin jäsenvaltiot tietyissä täsmällisissä tilanteissa epäämään viisumit vahvistamatta kuitenkaan yhdenmukaistettuja edellytyksiä viisumien myöntämiselle, ei siis sovellu yhteen saman säännöstön tavoitteenkaan kanssa.

51 Muutoin unionin tuomioistuin on jo katsonut, että viisumisäännöstössä säännellään yhtenäisten viisumien myöntämistä, mitätöimistä tai kumoamista koskevat edellytykset (ks. vastaavasti asia C-83/12 PPU, Vo, tuomio 10.4.2012, 42 kohta).

52 Laillisen matkustamisen helpottaminen, joka mainitaan viisumisäännöstön kolmannessa perustelukappaleessa, vaarantuisi, jos jäsenvaltio voisi harkinnanvaraisesti päättää evätä viisumin hakijalta, joka täyttää kaikki viisumisäännöstössä asetetut edellytykset, lisäämällä epäämisperusteen viisumisäännöstön 32 artiklan 1 kohdassa ja 35 artiklan 6 kohdassa lueteltuihin perusteisiin, vaikka unionin lainsäätäjä ei ole katsonut, että yhtenäisen viisumin saanti olisi mahdollista evätä kolmansien maiden kansalaisilta tällaisen syyn perusteella.

53 Tällaisella jäsenvaltion käyttöön ottamalla käytännöllä kannustettaisiin lisäksi viisuminhakijoita yhtenäisen viisumin saadakseen kääntymään ensisijaisesti muiden jäsenvaltioiden puoleen. Viisumisäännöstön 18 perustelukappaleessa ilmaistu tavoite taata säännösten yhdenmukaisen soveltamisen varmistaminen edullisimman viisumikohtelun tarjoavan edustuston etsimisen välttämiseksi on siis sekin esteenä kyseisen säännöstön 32 artiklan 1 kohdan tällaiselle tulkinnalle.

54 Viisuminhakijoiden eriarvoisen kohtelun välttämistä koskevaa tavoitetta, joka sekin ilmaistaan kyseisessä 18 perustelukappaleessa, ei voitaisi saavuttaa, jos yhtenäisen viisumin myöntämisperusteet voisivat vaihdella aina sen mukaan, missä jäsenvaltiossa viisumihakemus on esitetty.

55 Näistä eri seikoista johtuu, että toimivaltaiset viranomaiset voivat evätä yhtenäisen viisumin vain silloin, kun sen hakijaa vastaan voidaan vedota johonkin kyseisen säännöstön 32 artiklan 1 kohdassa ja 35 artiklan 6 kohdassa luetelluista viisumin epäämisperusteista.

56 On kuitenkin tärkeää korostaa, että arviointiin, joka koskee viisuminhakijan henkilökohtaista tilannetta ja jossa päätetään, sovelletaanko tämän hakemukseen epäämisperustetta, sisältyy muun muassa hakijan henkilöllisyyteen, siihen, miten hän on kotoutunut asuinmaahansa, hänen poliittiseen, sosiaaliseen ja

taloudelliseen tilanteeseensa sekä siihen, saattaako hänen saapumisensa muodostaa uhan jonkin jäsenvaltion yleiselle järjestykselle, sisäiselle turvallisuudelle, kansanterveydelle tai kansainvälisille suhteille, liittyviä monitahoisia arviointeja.

57 Tällaiset monitahoiset arvioinnit edellyttävät ennusteiden laatimista kyseisen hakijan odotettavissa olevasta käyttäytymisestä, ja niiden on perustuttava muun muassa viimeksi mainitun asuinmaan laajaan tuntemukseen ja erilaisten asiakirjojen, joiden sisällön aitous ja totuudenmukaisuus on varmistettava, tarkasteluun sekä hakijan esittämiin ilmoituksiin, joiden luotettavuus on arvioitava, kuten viisumisäännöstön 21 artiklan 7 kohdassa säädetään.

58 Viisumihakemuksiin liittyvän tutkinnan monitahoisuuden vahvistaa se, että selvitykset, joihin toimivaltaiset viranomaiset voivat tukeutua ja joita koskeva esimerkinomainen luettelo on viisumisäännöstön liitteessä II, ovat moninaisia, ja se, että näiden viranomaisten käytettävissä olevat keinot viisumisäännöstön 21 artiklan 8 kohdassa säädetty hakijan haastattelu mukaan lukien vaihtelevat.

59 Lopuksi on syytä muistuttaa, että viisumihakemusta käsittelevien jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten suorittaman tutkinnan on oltava erittäin huolellista, koska hakija voi mahdollisesti myönnettävän yhtenäisen viisumin perusteella saapua jäsenvaltioiden alueelle Schengenin rajasäännöstössä vahvistetuissa rajoissa.

60 Edellä esitetystä seuraa, että viisumisäännöstön 4 artiklan 1–4 kohdassa luetelluilla toimivaltaisilla viranomaisilla on viisumihakemuksia tutkiessaan viisumisäännöstön 32 artiklan 1 kohdan ja 35 artiklan 6 kohdan soveltamisedellytysten sekä merkityksellisten tosiseikkojen arvioinnin osalta laaja harkintavalta, kun ne päättävät, estävätkö kyseisissä säännöksissä säädetyt syyt haetun viisumin myöntämisen.

61 Unionin lainsäätäjän tarkoitus jättää kyseisille viranomaisille laaja harkintavalta ilmenee muuten jo viisumisäännöstön 21 artiklan 1 kohdan ja 32 artiklan 1 kohdan sanamuodostakin, sillä näissä säännöksissä kyseiset viranomaiset velvoitetaan ”arvioimaan” hakijasta aiheutuva ”laittoman maahanmuuton riski”, ”kiinnittämään erityistä huomiota” viimeksi mainitun tilanteen tiettyihin puoliin ja päättämään, onko niillä ”perustellut syyt epäillä” tiettyjä seikkoja.

62 Tästä seuraa, että toimivaltaisilla viranomaisilla on tällainen harkintavalta muun muassa silloin, kun ne arvioivat, onko olemassa perusteltuja syitä epäillä hakijan aikomusta poistua jäsenvaltioiden alueelta ennen kuin haettavan viisumin voimassaolo päättyy, päättääkseen, onko hakijaa vastaan syytä vedota viimeiseen viisumisäännöstön 32 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetyistä epäämisperusteista.

63 Edellä esitetyistä seikoista seuraa, että toiseen kysymykseen on vastattava, että viisumisäännöstön 23 artiklan 4 kohtaa, 32 artiklan 1 kohtaa ja 35 artiklan 6 kohtaa on tulkittava siten, että jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset voivat yhtenäistä viisumia koskevan hakemuksen tutkittuaan evätä kyseisen viisumin hakijalta vain siinä tapauksessa, että hakijaa vastaan voidaan vedota johonkin näissä säännöksissä luetelluista viisumin epäämisperusteista. Näillä viranomaisilla on kyseistä hakemusta tutkiessaan näiden säännösten soveltamisedellytysten sekä merkityksellisten tosiseikkojen arvioinnin osalta laaja harkintavalta, kun ne päättävät, voidaanko hakijaa vastaan vedota johonkin näistä epäämisperusteista.

Ensimmäinen kysymys

64 Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin kysyy ensimmäisellä kysymyksellään pääasiallisesti, onko viisumisäännöstön 32 artiklan 1 kohtaa, kun sitä luetaan yhdessä sen 21 artiklan 1 kohdan kanssa, tulkittava siten, että edellytyksenä jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten velvollisuudelle

myöntää yhtenäinen viisumi on näiden varmuus siitä, että hakija aikoo poistua jäsenvaltioiden alueelta ennen kuin haetun viisumin voimassaolo päättyy, vai riittääkö, ettei olemassa ole perusteltuja syitä epäillä tätä aikomusta.

65 Toiseen kysymykseen annetusta vastauksesta ilmenee, että viisumisäännöstön 4 artiklan 1–4 kohdassa tarkoitetut toimivaltaiset viranomaiset voivat evätä kyseisen viisumin hakijalta vain siinä tapauksessa, että hakijaa vastaan voidaan vedota johonkin kyseisen säännöstön 32 artiklan 1 kohdassa ja 35 artiklan 6 kohdassa luetelluista viisumin epäämisperusteista.

66 Näiden epäämisperusteiden joukosta kyseisen säännöstön 32 artiklan 1 kohdan a alakohdan vi alakohdassa säädetty peruste, joka liittyy hakijasta jonkin jäsenvaltion yleiselle järjestykselle, sisäiselle turvallisuudelle tai kansanterveydelle aiheutuvaan uhkaan, on erotettava saman 1 kohdan b alakohdassa säädetystä perusteesta, joka liittyy siihen, ettei hakija aio poistua jäsenvaltioiden alueelta ennen kuin haetun viisumin voimassaolo päättyy.

67 Viisumisäännöstön 32 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetään viimeksi mainitusta viisumin epäämisperusteesta muun muassa, että viisumi on evättävä, jos on perusteltuja syitä epäillä sen hakijan aikomusta poistua jäsenvaltioiden alueelta ennen kuin haetun viisumin voimassaolo päättyy.

68 Ei siis vaadita, että toimivaltaiset viranomaiset hankkisivat varmuuden siitä, aikooko hakija poistua jäsenvaltioiden alueelta ennen kuin haetun viisumin voimassaolo päättyy vai ei, kun ne päättävät, onko niillä velvollisuus myöntää viisumi. Sitä vastoin niiden on päätettävä, onko niillä perusteltuja syitä epäillä kyseistä aikomusta.

69 Toimivaltaisten viranomaisten on tässä tarkoituksessa tutkittava kutakin viisumihakemusta sen omien erityispiirteiden perusteella, ja tällöin on – kuten julkisasiamies ratkaisuehdotuksensa 35 kohdassa toteaa – otettava huomioon yhtäältä hakijan asuinmaan yleinen tilanne ja toisaalta hakijan henkilökohtainen tilanne, muun muassa hänen perhetilanteensa sekä sosiaalinen ja taloudellinen tilanteensa, se, onko hän aiemmin oleskellut laillisesti tai lainvastaisesti jossakin jäsenvaltiossa, ja hänellä asuinmaassaan ja jäsenvaltioissa olevat sidokset.

70 Tässä suhteessa erityistä huomiota on kiinnitettävä, kuten viisumisäännöstön 21 artiklan 1 kohdassa täsmennetään, lainvastaisen maahanmuuton riskiin, jonka – jos se osoittautuu todennäköiseksi – johdosta toimivaltaisten viranomaisten on evättävä viisumi sillä perusteella, että olemassa on perusteltu epäilys siitä, ettei hakija aio poistua jäsenvaltioiden alueelta ennen kuin haetun viisumin voimassaolo päättyy.

71 Lisäksi on tärkeää korostaa, että viisumisäännöstön 14 artiklan 1 kohdan d alakohdan perusteella hakijan on yhtenäistä viisumia koskevan hakemuksen esittäessään esitettävä ne tiedot, joiden perusteella voidaan arvioida hänen aikomustaan poistua jäsenvaltioiden alueelta ennen kuin haetun viisumin voimassaolo päättyy.

72 Tästä seuraa, että viisuminhakijan on annettava nämä tiedot, ja hänen on todistettava niiden uskottavuus asian kannalta merkityksellisillä ja luotettavilla asiakirjoilla, joilla voidaan hälventää muun muassa hänen asuinmaansa yleisestä tilanteesta tai kyseisen maan ja jäsenvaltioiden välisestä yleisesti tiedossa olevasta siirtolaisvirrasta johtuvat epäilykset hänen aikomuksestaan poistua jäsenvaltioiden alueelta ennen kuin haetun viisumin voimassaolo päättyy.

73 Edellä esitetyn perusteella ensimmäiseen kysymykseen on vastattava, että viisumisäännöstön 32 artiklan 1 kohtaa, kun sitä luetaan yhdessä sen 21 artiklan 1 kohdan kanssa, on tulkittava siten, että edellytyksenä jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten velvollisuudelle myöntää yhtenäinen viisumi on se, ettei niillä hakijan asuinmaan yleinen tilanne ja toisaalta hänen henkilökohtainen tilanteensa, joka on selvitettävä hakijan antamien tietojen nojalla, huomioon ottaen ole perusteltua syytä epäillä hakijan aikomusta poistua jäsenvaltioiden alueelta ennen kuin haetun viisumin voimassaolo päättyy.

Kolmas kysymys

74 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin kysyy kolmannella kysymyksellään pääasiallisesti, onko viisumisäännöstöä tulkittava siten, että se on esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle jäsenvaltion säännökselle, jossa säädetään, että toimivaltaisilla viranomaisilla on viisumisäännöstön mukaisten myöntämisedellytysten täyttyessä valta myöntää hakijalle yhtenäinen viisumi, mutta josta ei ilmene, että niillä olisi velvollisuus myöntää tällainen viisumi.

75 Tässä suhteessa on todettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kansallisen tuomioistuimen tehtävänä on kaikilta osin tulkita valtionsisäisiä oikeussääntöjä siten, että tulkinta on sopusoinnussa yhteisön oikeudessa asetettujen vaatimusten kanssa (ks. vastaavasti asia C-60/02, X, tuomio 7.1.2004, Kok., s. I-651, 59 kohta ja asia C-208/05, ITC, tuomio 11.1.2007, Kok., s. I-181, 68 kohta).

76 Perussopimuksilla luotuun järjestelmään kuuluu erottamattomasti periaate, jonka mukaan kansallista oikeutta on tulkittava yhdenmukaisesti unionin oikeuden kanssa ja joka mahdollistaa sen, että kansallinen tuomioistuin voi toimivaltansa rajoissa varmistaa unionin oikeuden täyden tehokkuuden, kun se ratkaisee käsiteltäväkseen saatetun asian, ja tämä periaate edellyttää, että kansallinen tuomioistuin ottaa huomioon kansallisen oikeuden kokonaisuudessaan arvioidessaan, missä määrin kansallista oikeutta voidaan soveltaa aiheuttamatta unionin oikeuden vastaista lopputulosta (asia C-239/09, Seydaland Vereinigte Agrarbetriebe, tuomio 16.12.2010, Kok., s. I-13083, 50 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

77 Tästä seuraa, että – kun toiseen kysymykseen annettu vastaus otetaan huomioon – ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on mahdollisuuksien mukaan tulkittava pääasiassa kyseessä olevaa kansallista säännöstä viisumisäännöstön 23 artiklan 4 kohdan, 32 artiklan 1 kohdan ja 35 artiklan 6 kohdan mukaisesti siten, että toimivaltaiset viranomaiset voivat evätä yhtenäisen viisumin hakijalta vain siinä tapauksessa, että hakijaa vastaan voidaan vedota johonkin näissä säännöksissä luetelluista viisumin epäämisperusteista.

78 Edellä esitetyn perusteella kolmanteen kysymykseen on vastattava, että viisumisäännöstöä on tulkittava siten, ettei se ole esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle jäsenvaltion säännökselle, jonka mukaan toimivaltaisilla viranomaisilla on viisumisäännöstön mukaisten myöntämisedellytysten täyttyessä valta myöntää hakijalle yhtenäinen viisumi mutta josta ei ilmene, että niillä olisi velvollisuus myöntää tällainen viisumi, kunhan kyseistä säännöstä voidaan tulkita viisumisäännöstön 23 artiklan 4 kohdan, 32 artiklan 1 kohdan ja 35 artiklan 6 kohdan mukaisesti.

Oikeudenkäyntikulut

79 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (suuri jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Yhteisön viisumisäännöstön laatimisesta 13.7.2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 810/2009 (viisumisäännöstö) 23 artiklan 4 kohtaa, 32 artiklan 1 kohtaa ja 35 artiklan 6 kohtaa on tulkittava siten, että jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset voivat yhtenäistä viisumia koskevan hakemuksen tutkittuaan evätä kyseisen viisumin hakijalta vain siinä tapauksessa, että hakijaa vastaan voidaan vedota johonkin näissä säännöksissä luetelluista viisumin epäämisperusteista. Näillä viranomaisilla

on kyseistä hakemusta tutkiessaan näiden säännösten soveltamisedellytysten sekä merkityksellisten tosiseikkojen arvioinnin osalta laaja harkintavalta, kun ne päättävät, voidaanko hakijaa vastaan vedota johonkin kyseisissä säännöksissä säädetyistä syistä.

2) **Asetuksen N:o 810/2009 32 artiklan 1 kohtaa, kun sitä luetaan yhdessä sen 21 artiklan 1 kohdan kanssa, on tulkittava siten, että edellytyksenä jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten velvollisuudelle myöntää yhtenäinen viisumi on se, ettei niillä hakijan asuinmaan yleinen tilanne ja toisaalta hänen henkilökohtainen tilanteensa, joka on selvitettävä hakijan antamien tietojen nojalla, huomioon ottaen ole perusteltua syytä epäillä hakijan aikomusta poistua jäsenvaltioiden alueelta ennen kuin haetun viisumin voimassaolo päättyy.**

3) **Asetusta N:o 810/2009 on tulkittava siten, ettei se ole esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle jäsenvaltion säännökselle, jonka mukaan toimivaltaisilla viranomaisilla on kyseisen asetuksen mukaisten myöntämisedellytysten täyttyessä valta myöntää hakijalle yhtenäinen viisumi mutta josta ei ilmene, että niillä olisi velvollisuus myöntää tällainen viisumi, kunhan kyseistä säännöstä voidaan tulkita kyseisen asetuksen 23 artiklan 4 kohdan, 32 artiklan 1 kohdan ja 35 artiklan 6 kohdan mukaisesti.**

Allekirjoitukset